

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **L. M.**, zastoupený JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **za účasti osob zúčastněných na řízení**: 1) POZEMSTAV Prostějov – servis, s. r. o., se sídlem Pod Kosířem 73, Prostějov, 2) POZEMSTAV Prostějov, a. s., se sídlem Pod Kosířem 73, Prostějov, obě zastoupeny JUDr. Zdeňkem Klapkou, advokátem se sídlem T. G. Masaryka 8, Prostějov, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2011, č. j. 22 Ca 229/2009 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2904 Kč do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 7. 2009, č. j. KUOK/49727/2009-2/7000, žalovaný zamítl jako nepřipustné dle § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý správní řád“) odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově ze dne 30. 12. 2003, č. j. SÚ/5276/03-Ing.Ko, jímž stavební úřad povolil osobám zúčastněným na řízení užívání stavby „výstavba bytových domů –

bytový dům podsklepený č. 5, 6 (objekty SO 201 bytový dům č. 6; SO 202 Kanalizační přípojka; SO 203 Vodovodní přípojka a SO 206 Veřejné osvětlení) na pozemcích parc. č. 221/1, 236/4, 238/2, 240, 241/1, 242, 445, 454 a 479/1, všechny v kat. území Krasice (po zaměření dle GP pozemky parc. č. 659/1, 242/1 a 479/1, všechny v kat. území Krasice)“.

Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Ostravě, který jí rozsudkem ze dne 22. 9. 2011, č. j. 22 Ca 229/2009 - 47, vyhověl, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud na základě obsahu správního spisu konstatoval, že žalobce, který nebyl zahrnut stavebním úřadem mezi účastníky kolaudačního řízení, podal proti kolaudačnímu rozhodnutí stavebního úřadu odvolání. V něm uvedl, že bytový dům kolem sebe vytváří požárně nebezpečný prostor o šíři 6 m a tento prostor zasahuje v plné šíři do žalobcova pozemku. Dále žalobce namítal, že stavba zasahuje do žalobcova pozemku i okrajem mansardové střechy.

Krajský soud uvedl, že v zamítavém rozhodnutí o odvolání se žalovaný s žalobcovými námitkami vypořádal pouze formálním a povrchním způsobem, aniž by zkoumal jejich důvodnost. Z tohoto rozhodnutí není seznatelné, zda dům kolem sebe vytváří požárně nebezpečný prostor, zda tento prostor zasahuje do žalobcova pozemku a jaký má případně vliv na postavení žalobce jako účastníka kolaudačního řízení. Taktéž z napadeného rozhodnutí nevyplývá, zda okraj střechy domu zasahuje do žalobcova pozemku.

Ve svém rozsudku krajský soud dodal, že nemohl přihlížet k argumentaci žalovaného uvedené ve vyjádření k žalobě a související s geometrickým plánem skutečného zaměření stavby. Rozhodné skutečnosti byl správní orgán povinen uvést již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z judikatury správních soudů plyne, že nepostačuje, pokud svůj postup správní orgán vysvětlí až ve vyjádření k žalobě. Správnímu soudu přitom nepřísluší přezkoumávat úvahu správních orgánů, kterou v napadeném rozhodnutí nevyjádřily. Přezkoumává-li správní soud zákonnost žalobou napadeného správního rozhodnutí, činí tak prostřednictvím odůvodnění tohoto rozhodnutí, a nikoli prostřednictvím obsahu správního spisu. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 – 53, www.nssoud.cz, pokud z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, jak věc rozhodující orgán zvážil, o jaké skutečnosti opřel svůj právní závěr, proč považuje odvolací důvody za liché či vyvrácené, je odvolateli fakticky znemožněno uplatnit žalobní body, které by mohly vyvrátit nebo zpochybnit závěry rozhodujícího orgánu.

Z uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil. V dalším řízení se měl žalovaný zaměřit na žalobcem namítanou problematiku požárně nebezpečného prostoru, přesahu střechy do žalobcova pozemku a otázku, jak tyto skutečnosti ovlivňují postavení žalobce jakožto účastníka řízení.

Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel je toho názoru, že z § 78 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý stavební zákon“) vyplývá, že žalobce nebyl účastníkem předmětného kolaudačního řízení. Jeho

pokračování

odvolání je tak nepřipustné. Při kolaudačním řízení byly sice zjištěny drobné odchylky od projektové dokumentace schválené ve stavebním řízení, tyto odchylky ale nemohly mít žádný vliv na odvolatelovu nemovitost. Stěžovatel proto podané odvolání jako nepřipustné zamítl a věcnou stránkou námitek obsažených v odvolání se nezabýval. Přesto se však stěžovatel zabýval otázkou možné obnovy řízení, přezkumného řízení či podmínkami pro vydání nového rozhodnutí ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „nový správní řád“).

Z dokladů předložených při kolaudaci nevyplývá, že by předmětná stavba přesahovala některou svou částí nad žalobcův pozemek, z čehož by mu mohlo plynout postavení účastníka předmětného kolaudačního řízení. Navíc v žalobou napadeném rozhodnutí je jasně uvedeno, že žalobce není vlastníkem žádného z pozemků, na nichž je stavba umístěna. Ve vyjádření k žalobě bylo také doplněno, že byl zpracován plán skutečného zaměření stavby. Především ale stěžovatel upozorňuje na to, že mansardová střecha, která měla zasahovat na stěžovatelův pozemek, vůbec nebyla předmětem kolaudace (předmětem kolaudace byla pouze část stavby v rozsahu 1. podzemního patra až 4. nadzemního patra; část stavby postavená v rozporu se stavebním povolením, 5. a 6. nadzemní podlaží, včetně mansardové střechy, předmětem kolaudace nebyla), a proto bylo bezpředmětné zabývat se tím, zda střecha přesahuje na žalobcův pozemek či nikoli.

Pojem požárně nebezpečného prostoru byl vymezen v § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu. Dle stěžovatele přesah požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemek neznamená, že se na tomto pozemku stavba umísťuje. Ani tato skutečnost tedy nemohla ve smyslu § 78 starého stavebního zákona založit účastenství žalobce v kolaudačním řízení.

S ohledem na uvedené důvody stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém rozsáhlém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že mu svědčilo postavení účastníka kolaudačního řízení dle § 78 odst. 1 písm. d) a § 78 odst. 2 starého stavebního zákona. S krajským soudem konstatovanou nepřezkoumatelností rozhodnutí stěžovatele souhlasí. Dodatečná argumentace stěžovatele, uvedená v kasační stížnosti, je přitom bezpředmětná.

Žalobce také dodal, že v případě řádného vypořádání se s jeho námitkami by musel stěžovatel dojít k závěru, že je žalobce účastníkem předmětného kolaudačního řízení. Žalobce upozornil na to, že provedení stavby, která je o šest až sedm metrů vyšší, než jak bylo stanoveno na základě stavebního povolení, podstatně více stíní sousední pozemky a zvětšuje se požárně nebezpečný prostor stavby. Nesmyslně byla stavba kolaudována bez střechy (a např. bez kotelny), pouze do úrovně 4. nadzemního podlaží. Takový postup byl v rozporu s § 76 odst. 1 starého stavebního zákona. Žalobce také nedal souhlas se zásahem do svých vlastnických práv a poukázal na ohrožení svého pozemku v důsledku přesahu střechy stavby. Také neměl možnost se vyjádřit k otázce požárně nebezpečného prostoru. Na pozemku žalobce je také v rozporu se zákonem umístěna i ležatá dešťová kanalizace od střešního žlabu a svodu, k čemuž žalobce nedal nikdy souhlas. Požadavkům prováděcích předpisů ke starému stavebnímu zákonu neodpovídá ani odstup předmětné stavby od pozemku ve vlastnictví žalobce. Tuto skutečnost, stejně jako vliv stavby na proslunění

některých sousedních nemovitostí žalobce namítal již v odvolacím řízení. V kolaudačním řízení taktéž došlo k opomenutí účastenství jedné z majitelek sousedních pozemků. Stavební úřad si musel být také vědom toho, že stavba nesplňuje limity stanovené územním rozhodnutím. Na žádnou z těchto výtek však stěžovatel nereagoval a jeho rozhodnutí tak krajský soud správně pro nepřezkoumatelnost zrušil.

Své vyjádření žalobce doplnil podáním ze dne 15. 10. 2012, v němž zdůraznil, že již ve správním řízení opakovaně namítal, že se na jeho pozemku nachází ležatá dešťová kanalizace. To ostatně vyplývá i z jedné listin obsažených ve správním spise. Tyto podklady měl stavební úřad k dispozici již v roce 2003. Ohledně svého účastenství v kolaudačním řízení odkázal na listiny obsažené ve správním spise a namítal, že z uspořádání správního spisu a pro jeho nedostatečnou žurnalizaci není zřejmé, které dokumenty se týkají kterého řízení, přičemž žalobce pochybuje o celistvosti spisu. Žalobce ve zbytku svého vyjádření navázal na již uváděná tvrzení.

Ke kasační stížnosti se prostřednictvím právního zástupce vyjádřily osoby zúčastněné na řízení 1) a 2). Ty souhlasily s argumentací uvedenou v kasační stížnosti, a poukázaly na to, že vyjádření žalobce ke kasační stížnosti nepřináší nic nového a pouze neguje, jako ostatně i v příslušných správních řízeních, jakékoli rozhodnutí správních orgánů, které není v souladu s názorem žalobce. Podání žalobce ve věci jsou na hraně podání šikanózních a takový výkon práv, který je v rozporu s dobrými mravy, by neměl požívat právní ochrany. Je třeba též brát ohled na ochranu práv třetích osob. Z tohoto pohledu je rozsudek krajského soudu formalistický. Kasační stížnosti by tak dle názoru osob zúčastněných na řízení mělo být vyhověno.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj pověřený zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V nynějším řízení je přitom rozhodná odpověď na otázku, zda obстоjí závěr krajského soudu, dle něhož je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a zda tedy bylo na místě je zrušit dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Z odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 12. 2003, č. j. SÚ/5276/03-Ing.Ko, vyplývá, že žalobce své účastenství v kolaudačním řízení odvozoval ze dvou skutečností. Jak již uvedl krajský soud, jednalo se o to, že kolaudovaná stavba kolem sebe podle názoru žalobce vytváří požárně nebezpečný prostor, který zasahuje na jeho pozemek, a také o skutečnost, že na pozemek žalobce zasahuje mansardová střecha kolaudované stavby. K tomu stěžovatel v žalobou napadeném rozhodnutí specifikoval, které osoby byly ve smyslu § 78 starého stavebního zákona

pokračování

účastníky kolaudačního řízení. Jelikož stavba nebyla umístěna na pozemku, který vlastní žalobce, dovedl stěžovatel, že žalobce nebyl účastníkem kolaudačního řízení; proto bylo třeba jeho odvolání zamítnout jako nepřípustné. Stěžovatel dodal, že v kolaudačním řízení byly zjištěny drobné odchylky od projektové dokumentace schválené ve stavebním řízení a tyto odchylky se týkaly drobných změn dispozice v bytových jednotkách. Tyto změny dle odůvodnění předmětného rozhodnutí nemohly mít vliv na sousední žalobcův pozemek.

V nynější věci stěžovatel rozhodl o zamítnutí odvolání pro nepřípustnost dle § 60 starého správního řádu. Přestože rozhodnutí o zamítnutí odvolání bylo vydáno až za účinnosti nového správního řádu, bylo třeba postupovat podle zákona č. 71/1967 Sb. - viz např. *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 770, nebo Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 1424, kde se uvádí: „Podle ustanovení zákona č. 71/1967 Sb. se postupovalo i v případě rozhodování o opožděných nebo nepřípustných odvoláních podaných proti rozhodnutím vydaným podle zákona č. 71/1967 Sb. V tomto případě nešlo postupovat podle nového správního řádu, neboť pokud by se při posuzování takových odvolání ukázalo, že byla podána včas, resp. byla přípustná, šlo by o situaci podle § 179 odst. 1 věta první správního řádu, neboť takové řízení nebylo pravomocně skončeno (to, zda je odvolání včasné a přípustné, však lze seznat až při jeho posouzení, které tak musí probíhat podle ustanovení předchozího správního řádu).“*

Obecně platí, že v případě rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. Odvolací orgán, který dospěje k závěru, že se jedná o opožděné nebo nepřípustné odvolání, tedy neprovádí přezkum odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu nad rámec toho, že se z moci úřední zabývá otázkou, zda opožděné nebo nepřípustné odvolání neposkytuje podnět pro obnovu řízení nebo pro změnu či zrušení pravomocného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mimo odvolací řízení. V žádném případě však již takové pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (na rozdíl od odvolacího rozhodnutí dle § 59 starého správního řádu, resp. nyní dle § 90 nového správního řádu) netvoří jednotu s rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, jímž je odvolání směřující proti tomuto pravomocnému rozhodnutí zamítnuto dle § 60 starého správního řádu (resp. nyní dle § 92 nového správního řádu) jako opožděné nebo nepřípustné (aniž by ovšem bylo odvoláním napadené rozhodnutí zároveň potvrzeno).

Těmito skutečnostmi je vymezen i rozsah soudního přezkumu. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného je tudíž správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání, a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřípustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto rozhodnutí odvolacího orgánu zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, www.nssoud.cz, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, a ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, dostupné na www.nssoud.cz).

Z uvedeného tedy vyplývá, že stěžovatel jistě nebyl pro účely samotného zamítnutí odvolání žalobce pro nepřipustnost povinen se zabývat veškerými případnými vadami správního rozhodnutí prvního stupně, které by žalobce v odvolání namítal, byl však povinen se vypořádat s těmi námitkami, které se týkaly otázky účastenství žalobce v předmětném kolaudačním řízení, v němž došlo k vydání odvoláním napadeného rozhodnutí, nebo které žalobce s touto otázkou spojoval. Pokud by totiž stěžovatel dospěl k závěru, že žalobce měl být účastníkem daného správního řízení, nemohlo by být žalobcovo odvolání posouzeno jako nepřipustné.

Z provedené rekapitulace je zřejmé, že žalobce v podaném odvolání spojoval své účastenství v předchozím kolaudačním řízení s otázkou požárně nebezpečného prostoru stavby, který měl zasahovat na jeho pozemek, a dále s otázkou tvrzeného přesahu mansardové střechy stavby rovněž na pozemek žalobce. Stěžovatel ovšem v žalobou napadeném rozhodnutí na uvedená tvrzení žalobce nijak nereagoval a tedy ani nevysvětlil, že buďto nejsou pro otázku účastenství žalobce v kolaudačním řízení a tedy ani pro otázku přípustnosti jeho odvolání relevantní nebo neodpovídají skutečnosti či z jiných důvodů nezaložila žalobci oprávnění účastnit se daného kolaudačního řízení. Odůvodnění rozhodnutí stěžovatele se omezuje pouze na konstatování, na kterých pozemcích je stavba umístěna, neřeší však, zda kolaudovaná stavba nějakým způsobem zasahuje i do pozemku žalobce a zda tento případný zásah (přesah střechy a širě požárně nebezpečného prostoru), pokud tedy objektivně existuje, odůvodňuje postavení žalobce jakožto účastníka kolaudačního řízení.

Obdobně jako krajský soud tedy i Nejvyšší správní soud z uvedených skutečností dovozuje, že takto pojaté rozhodnutí je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tyto závěry lze opřít o ustálenou judikaturu zdejšího soudu. Lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2012, č. j. 8 As 81/2011 – 69, www.nssoud.cz, dle něhož „z odůvodnění rozhodnutí musí být mj. seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené“ (srov. např. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109, www.nssoud.cz). Tato judikatura ostatně konstantně navazuje např. na dřívější rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92 – 23, publikovaný pod č. 27/1994 SJS, takže se nejedná o požadavek nikterak nový.

Nejvyšší správní soud v obecné rovině k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí taktéž uvádí, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněném prostředku se všemi relevantními námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nestačí proto, pokud správní orgán při vypořádávání se argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech, resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 Afs 44/2012 – 19, www.nssoud.cz).

pokračování

Nejvyšší správní soud souhlasí rovněž se závěrem krajského soudu, podle něhož nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohl stěžovatel zhojit dodatečnými podklady a vyjádřeními k podané správní žalobě. Jak totiž krajský soud uvedl, z rozsudku zdejšího soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 – 58, www.nssoud.cz, či z rozsudku ze dne 27. 6. 2011, č. j. 4 As 21/2011 – 60, www.nssoud.cz, vyplývá, že argumenty uvedené ve vyjádření k žalobě měly zaznít v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbořením dané problematiky učiněným až v řízení před soudem; na takové dodatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemůže být brán zřetel.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že argumenty uvedené v kasační stížnosti nemohou vést ke zrušení rozsudku krajského soudu. V ní sice stěžovatel zmiňuje, že z dostupných podkladů nevyplývá, že by některá z částí stavby přesahovala na pozemek žalobce, a konkretizuje, jaký vliv má či nemá existence požárně nebezpečného prostoru na účastenství žalobce ve správním řízení, tyto argumenty však, jak již bylo řečeno, měly zaznít již v žalobou napadeném rozhodnutí. Taktéž odkaz na obsah správního spisu, týkající se předmětné kolaudace, který nenašel odraz v samotném rozhodnutí, jakož i odkaz na argumentaci uvedenou ve vyjádření k žalobě nemohou zvrátit závěr zdejšího soudu, podle něhož kasační stížnost není důvodná.

Důvodnost kasační stížnosti nevyplývá ani z argumentů uváděných ve vyjádření osob zúčastněných na řízení. Ve smyslu citované judikatury nelze považovat rozsudek krajského soudu za formalistický. V obecné rovině zdejší soud dodává, v návaznosti na svůj rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 As 11/2003 – 164, publikovaný pod č. 232/2004 Sb. NSS, že rozsah přezkumu napadeného soudního rozhodnutí v řízení o kasační stížnosti je vymezen právě rozsahem podané kasační stížnosti a v ní uplatněnými námitkami (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Rozsahem a důvody kasační stížnosti jsou omezeny, pokud nepodaly vlastní kasační stížnost, i osoby zúčastněné na řízení. Nejvyšší správní soud proto nemůže hodnotit zákonnost napadeného rozsudku krajského soudu nad rámec námitek uplatněných v kasační stížnosti, nejedná-li se o vady, k nimž přihlíží podle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti.

Obdobný závěr pak platí i v případě obsáhlého vyjádření žalobce. Jak již bylo vysvětleno, krajský soud se nemohl v řízení o žalobě proti rozhodnutí stěžovatele, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto pro nepřipustnost, zabývat žalobními námitkami týkajícími se zákonnosti samotného kolaudačního rozhodnutí, pokud nesouvisí přímo s otázkou přípustnosti daného odvolání, či dokonce námitkami, které se vztahují ke zcela jiným správním řízením – např. k řízení o odstranění stavby - nebo k tvrzenému dotčení práv třetích osob. Tím méně pak může reflektovat na tyto námitky Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti, kterou proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu nepodal žalobce, ale žalovaný správní orgán.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalobce byl naopak v řízení o kasační stížnosti úspěšný, má tedy právo na náhradu nákladů, které v tomto řízení vynaložil. Zástupce žalobce, JUDr. Tomáš Vymazal, vyčíslil odměnu a hotové výdaje v přípisě ze dne 13. 2. 2012. Žalobci tak náleží náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti připadající na odměnu advokáta za jeden úkon právní služby (sepis vyjádření ke kasační stížnosti) za 2100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012, a dále jeden režijní paušál za 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy přiznal Nejvyšší správní soud žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2400 Kč, zvýšenou o částku připadající na DPH 21 %, celkem tedy 2904 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobci (k rukám advokáta, který žalobce zastupoval) ve lhůtě stanovené ve výroku rozsudku. Nejvyšší správní soud přitom nepřiznal žalobci náhradu za další náklady řízení, kterou rovněž nárokoval zástupce žalobce ve svém přípisě ze dne 13. 2. 2012. Náhrada nákladů řízení skládající se z úkonů dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, spočívajících v převzetí věci, sepsání žaloby a doplnění důkazních návrhů, jakož i tří s nimi spojeným režijních paušálů a zaplaceného soudního poplatku, totiž již žalobci přiznal ve svém rozsudku krajský soud.

Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jim vznikly náklady, za něž by jim příslušela náhrada (§ 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. října 2013

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu